

Η μπαλάντα των επιθέτων Άρη Ταστάνη

I

Είναι κάτι νύχτες μενεξεδέγιες.
Παράξενες νύχτες λυπημένες.

Που θαρρείς τον λευτερόνουν.
Στο μαγεμένο του κόσμου άπειρο.
Από το κλειστό παράθυρο.
Τον σπρώχνουν.

Σε δρόμους που δεν ξέρει να βαδίζει.
Ηλιοβασιλέματα ερωτικά βιγλίζει.

Στου Μάρκο Πόλο τις γιασεμένιες πολιτείες,
αστρολάβων κώδικες διαβάζει.
Στου Νίκου Καβαδία τους μέγα ωκεανούς,
δελφίνους φοβερούς δαμάζει...

Στη Γκάσπα του Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ,
πεντάφυλλο ρόδο καπνίζει.
Στην Προύσα του Ναζίμ Χικμέτ,
έρωτας λιμανίσσιος ανθίζει...

Στου Βίκτωρ Χάρα τις ματωμένες αρένες,
venseremos ντουφεκισμένο.
Στου Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα τα βαθιά περβόλια,
άστρο από διπλό πελέκι μαχαιρωμένο...

Στη Σύρα του Μάρκου Βαμβακάρη,
καημός στο τέλι περιπλανώμενος.
Στη Σαλονίκη του Γρηγόρη Λαμπράκη,
αρχάγγελος αναδυόμενος.

II

Είναι κάποιες νύχτες μαγεμένες.
Παράξενες νύχτες ανεμοπαρμένες.

Που θαρρείς τον απογειώνουν.
Η θάλασσα τα όρισε.
Όσα η φαντασία του δεν χώρεσε.
Τον ξεχρεώνουν.

Σε τόπους που με βάσανο λαχτάρησε.
Γοργόνες και χρυσαετούς πιστά αγάπησε.

Στης Ρόζας Λούξεμπουργκ τις κρυστάλλινες λεωφόρους,
μπαλάντες καταραμένων ποιητών λιχνίζει.

Στης Βάσως Κατράκη τα πέτρινα νησιά,
Ηλιοφέγγαρα στα βότσαλα ζωγραφίζει...

Στο Δουβλίνο του Μπόμπυ Σάντς,
ανεμόμυλου φτέρη σπασμένη.
Στο Κουρδιστάν του Ονέρ Σενόλ,
έμπηξαν λόγχη καλά ακονισμένη...

Στου Στίβ Μπίκο τις μικρές φαβέλες,
σαβάνας πεινασμένο ουρλιαχτό.
Στου Ευαγόρα τα απαγορευμένα μνήματα,
βουρκωμένο της Μεσόγειου το δειλινό...

Στη Μυτιλήνη της Έλλης Σβώρου,
λιόκλαδο στις θάλασσας τον αφρό.
Στη Γένοβα του Τζουλιάνι,
αντίσταση ξανά να σε χαρώ.

2005

Πηγή: Ταστάνης, Α. (2011) *Τα ταξίδια μου* (σ. 71-72). Αθήνα: ΚΨΜ.